

[Aksel Møller.]

liseringen ville følge en nedsættelse af toldsætserne i den del af verden, som vi i første række handler med, må vel nu anses for endeligt skrinlagt. I hvert fald viser de sidste års erfaringer, at muligheden for tilpasning nedad til vort lave toldniveau ikke eksisterer. Denne erkendelse prægede det forslag, som blev fremsat af den forrige regering, og jeg beklager, at det ikke dengang kom til en drøftelse af realiteterne i et folketingsudvalg. Nå, det nytter ikke at græde over spildt mælk, og vi må i toldkommissionen søge at finde frem til den nødvendige reform af toldtariffen. Den forrige regerings forslag er, forekommer det mig, et brugeligt udgangspunkt for disse forhandlinger, men vi vil naturligvis også underkaste et forslag fra den nuværende regering en fordomsfri bedømmelse. I betragtning af toldspørgsmålets uhyre politiske betydning ved virkeliggørelsen af et fælles nordisk marked må vi naturligvis lægge vægt på, at beslutninger herom får den bredest mulige tilslutning.

Der er jo nemlig sket en afgørende forandring i den danske toldpolitik i de sidste måneder efter de begivenheder, som fandt sted i Nordisk Råds sidste møde. Toldpolitikken er gået ind i en ny fase. Ved rådets beslutning om, at der stræbes frem mod et fælles nordisk marked, har dansk toldpolitik fået helt nye perspektiver og et langt større sigte end nogensinde før. Den beslutning, som Nordisk Råd her har truffet, kan ikke forblive uden indflydelse på de beslutninger og afgørelser, som vi nu skal træffe herhjemme i den nærmest kommende tid. Vi har i dag de laveste toldsætser i de nordiske lande, og ved fastsættelsen af de fremtidige toldsætser må det blive vor opgave at søge henimod det niveau, som man kan formode vil blive det fremtidige nordiske.

Må jeg her henlede den højtærede statsministers opmærksomhed på, hvad det ærede medlem hr. Foss har udtalt under forhandlingerne i Nordisk Råd. Det ærede medlem beskæftigede sig med den praktiske fremgangsmåde ved virkeliggørelsen af denne plan. Han udtalte, at han ikke fandt, at arbejdet med denne vigtige opgave alene burde ligge hos de nordiske landes regeringer. Det er ikke tilstrækkeligt, at regeringerne er enige. Så vidtrækkende skridt kan vel ikke gennemføres med et beskedent fler-

tal, i alt fald må det være ønskeligt, at regeringerne på forhånd har den fornødne parlamentariske støtte til hvert skridt, som tilbagelægges henimod virkeliggørelsen af planen om det fælles nordiske marked. Det ærede medlem hr. Foss har derfor med rette peget på, at det for at undgå unødvendige forsinkelser ville være rigtigt som en praktisk foranstaltning landene imellem, om der blev nedsat et fælles nordisk udvalg i lighed med f. eks. fællesudvalget for friere samfærdsel. Den meget ønskelige kontakt mellem de nordiske parlamenter ville hermed være tilvejebragt og regeringerne have et forum, med hvilket de kunne forhandle, og som ville kunne sikre forslagene en forholdsvis ubesværet gang igennem parlamenterne.

Jeg opfordrer den højtærede statsminister til at underkaste det ærede medlems tanke en velvillig overvejelse. Den højtærede statsminister har jo selv i en periode som leder af det fællesnordiske udvalg for friere samfærdsel vist, hvad denne arbejdsform de nordiske parlamenter imellem kunne føre til af positive beslutninger.

Takket være det radikale venstre kan regeringen fortsætte et stykke ud ad vejen.

I den daglige gerning, som nu skal udføres i det høje ting, vil vi tage stilling fra lovforslag til lovforslag og yde vort bidrag til, at der ud af bestræbelserne kan komme en lovgivning, som vi kan vedkende os, fordi den også bærer præg af vort syn på samfundet og vore ønsker for dets udvikling. Regeringen ved, at den kan regne med vor loyalitet til fortsættelse af landets udenrigspolitik, men betingelsen for, at vi kan bevare tilliden til den høje regerings oprigtige hensigter på dette område, er, at den afstår fra at fjerne sin forsvarspolitik fra udenrigspolitikken.

Vi understreger, at vi mangler tillid til regeringens ledelse af valutapolitikken, og denne mangel vil ikke kunne undgå at påvirke vor stilling til de ønsker, som regeringen måtte fremsætte overfor det høje ting om yderligere skatter og forøgede beføjelser på dette område.

Vi beklager, at regeringen ved den bebudede genfremsættelse af sit skattereforfor-slag ikke viser det fornødne hensyn til, hvad der kan samle bred tilslutning i tinget. Vi vil sætte vore kræfter ind imod afgørende dele af dette lovforslag, og denne